

Att läsa 4:e september:

Jag dog men jag lever. Det där låter som en kraftfull titel, en slogan för att väcka uppmärksamhet men är min verklighet. Jag dog men jag lever.

Den som berättar för dig är Peder Jarnvall, präst i Harplinge-Steninge utanför Halmstad. En av dessa många människor som tror, eller får jag kanske säga EN GÅNG trodde, att livet var en komprimerad kalender, ständig andnöd och något jagat i blicken i oro för att underprestera.

Nu vet jag, skriver han, att DET inte var livet utan rena döden.

Jag befann mig i semesterns sista skälvande dagar i mitten av augusti 2014. Kvällen lovade gott grillväder och min man Hasse var på väg till stallet för en kort ridtur före middagen. "Hinner jag ta en vända på cykeln då?", frågade jag. Han vände sig om och nickade. "Gör du det, om du känner att du behöver. Jag tänder grillen, så blir det bra tajming tills du är tillbaka".

Det var i backen upp mot kyrkan på höjden värken kom. En plötslig kramp vid hjärtat. En värk som inte ville släppa. Jag saktade farten och tog det lite lugnare i uppförslutet. Krampen släppte.

Phu! Det skulle känts opraktiskt att dö här mitt i backen, om Hasse sedan skulle ut och leta efter mig i diken.

Väl hemma var jag fylld av oro i kroppen, och med tårar i ögonen förklarade jag läget för Hasse. Nu var krampen kring hjärtat och det vassa strålandet genom min vänsterarm så påtagligt att jag inte kunde bortse ifrån det.

"Vill du att jag skall ringa en ambulans?"

"Nej, bara jag får vila går det över". Jag påstod mig redan känna mig lite bättre.

Den värsta smärtan hade släppt något och jag tänkte att det här har jag vilat bort före maten.

"Jag ringer Branka, i alla fall", ropade Hasse upp till mig. "Nej, det behöver du inte. Jag mår redan bättre", sa jag.

Sedan minns jag inget mer.

Nu är Branka inte bara en väl prövad sjuksköterska utan också serbiska, och en sådan dam nöjer sig inte med annat än att ha fått sin vilja igenom.

"Lägg på! Ring 112!!", var hennes klara besked när Hasse bara kort förklarat läget.

Allvaret för Hasse underströks av att ett samtal med Branka sällan understiger tjugo minuter.

Nu hade det inte tagit ens två.

Som en lycklig försyn befann sig tack och lov en ambulans strax bortanför avtaget mot Falkenberg. En oplanerad retur från Varberg som blev min räddning.

Efter kort briefing från Hasse gick ambulanssjukvårdarna upp på övervåningen. Då var jag redan död.

Sedan hur länge vet jag inte, men uppskattningsvis ca fyra minuter.

Ja, död och död. Diagnosen var hjärtstopp men principen den samma och utfallet fatalt utan en professionell insats.

I det allvarliga läget, hade de efter anrop nu fått sällskap av en extra bil.

Nedför trappan i ett hus med snäva vinklar bars jag. Personalen hade inte bara 100 kilo dökött att släpa på. De skulle också ha sinnesnärvaro att möta Hasses oro i alla de frågor som nu rusade genom hans huvud.

Under resan mot Halmstad och en varskodd vårdinsats i väntan gav personalen alla nödvändiga uppgifter för att sjukhuset skulle kunna möta upp efter rådande förutsättningar. Hjärtstoppet hade varat länge och utgången var oviss. Överlevnad? Kanske. Skador? Möjligen, troligen, men omöjligt att svara på i detta läge.

Ja, jag överlevde. Det tog tre dagar, en ballongsprängning och mycket smärtstillande, det kändes som om ett helt sjukhus ställde sin samlade resurs till en persons förfogande och räddning.

Det var först på tredje dagen jag vaknade upp.

Matt klarade blicken och sade: " Hasse, du glömmer inte bort att lämna böckerna till biblioteket så vi slipper förseningsavgift!"

Då förstod han att jag var tillbaka.

Tack vara vår sjukvård överlevde jag. Jag lever idag två år senare, i stor tacksamhet till varje enskild och samfällid insats som gjordes.

Jag dog då, men jag lever idag.

Min historia är naturligtvis bara ett av många lyckliga återberättanden, men det handlar om att få uttrycka min tacksamhet.

Hängivna. Självupppoffrande. Drivna av sin professionalitet och medmänsklighet.

Så vill jag sammanfatta mitt möte och min fortsatta kontakt med den underbara personal jag mött i svensk sjukvård.

Ingen skulle kalla dem underskattade, men sorgligt nog måste jag tillägga underbetalda, undervärderade och underbemannade.

Jag vet inte vilka pressade scheman och dubbla skift mina räddande änglar levde i, den natten de tog mig tillbaka till livet.

Bara ett vet jag; så ser vår vårdpersonals verklighet ut. Dagligen. Natligen. Ändå förutsätts de lösa differensen mellan liv och död.

För dig och mig. Därför är ansvaret vårt. Ansvaret att söka lösningar på deras orimliga arbetssituation.

Vår vård är vår överlevnad. Word!